

Není nad dobrou nápad

Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi
Čtvrtek, 08 Zář 2011 18:50

„Ještě jedno mi sem šoupněte, tenhle vlak určitě není poslední,“ prohodil Mik k servírce, která se mu zrovna mihla za zády. Práskla o nerezovou desku výčepu tácem prázdných pulitrů a během chvilky před ním stálo další orosené. Stoly, před chvílí ještě obsazené jeho kamarády, si říkaly o uklizení a kytary, vyplňující nedávno svými tóny tenhle lokál, už teď nejspíš znějí ve vlaku. Mohl tam být také, ale přišlo mu líto zvedat se předčasně od piva, když ho měl tak rád a doma na něj přes týden moc času nezbývá. A tak seděl jako poslední mohykán u dlouhého stolu, pokuřoval a v hlavě si promítal zážitky z víkendové akce, která se navzdory příšernému počasí, odpovídajícímu spíš únoru, skvěle vydařila. Tolik známých pohromadě dlouho neviděl, skvěle se pobavil, pochytil pár nových songů a poznal několik nových lidí. Prostě víkend, jak má být.

Teď ale seděl sám v týhle malé putice, na které byla zdaleka nejhezčí její obsluha, a pozoroval rafičky nástěnných hodin, jak mu ukrajují čas zbývající do dalšího, tentokrát opravdu posledního, vlaku. Úplně sám tady samozřejmě nebyl, ačkoli si tak připadal. Za plentou u záchodů mastili automat tři mladšasové, u protějšího stolu házel umakart jeden z místních mariášníků, který trochu přebral, a u výčepu cucala na stojáka Kofolu asi osmnáctiletá holka a probírala se servírkou chalany z vedlejší vesnice. Bylo mu jich skoro líto při představě, že tahle ospalá díra, kromě krásného okolí a tohohle výčepu, nic moc jiného nenabízí.

„Asi byste měl jít, jestli to chcete stihnout,“ vytrhl ho z myšlenek dívčí hlas.

Jedním okem mrknul na hodiny, druhým na onu dívku, jako výraz díků a zvedl se pomalu ze židle. Bylo to opravdu akorát.

Když za ním bouchly dveře od hospody, zvedl límec od kabátu, aby se bránil drobným poletujícím vločkám, vrazil ruce do hlubokých kapes a vyrazil k nádraží. Tedy k nádraží, spíš k zastávce, prezentované polorozpadlou dřevěnou boudou, obrostlou bezem a jiným roštím. Lavička uvnitř na tom se svou stabilitou nebyla také zrovna nejlépe, tak na ní hodil alespoň bágel, když už ne svou zadnici. Bylo to lepší, než ho položit do toho svinčíku na podlaze, kterého tam bylo jak z pěti profláklých kempů. Ve zbytku světla jediné, venku stojící, lampy si prohlížel zbytky starých plakátů, zvoucích na všemožné zábavy a plesy konané po okolních vesnicích. Ani si díky tomu nevšiml postav, které se vynořily z temného lesíka za zastávkou, odkud před chvílí přišel i on.

„Nazdar mladej!“ ozvalo se mu za zády tak blízko, že si málem kecnul na zem do toho bordelu, jak se lekl.

„Nazdar,“ odsekl na půl huby a s nevolí a chtěl se otočit zpět k polepené stěně. Než to však stačil udělat, ruka jednoho z těch tří ho chytla za rameno, prudce ho otočila a přimáčkla ho k ní zády.

„S tebou snad mluvím, tak kam čumíš?“ zabručel našťavaně týpek, který ho držel pod krkem, zatímco mu druhý z nich zkroutil ruku tak silně, že se musel pootočit a tvář se mu přilepila na

Není nad dobrou nápad

Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi
Čtvrtek, 08 Zář 2011 18:50

vlhký potrháný plakát.

„Naval prachy, dělej. Všechno co máš!“

„Nevím, kde je tady pláž,“ vypadlo z něj v parafrázi na postavu myslivce z pohádky O perníkové chaloupce. Nebyl si v tu chvíli jist, jak to s ním tenkrát dopadlo, ale věděl s jistotou, že na rozdíl od něj, nedostal jednu na solar. Rána to byla silná a hlavně nečekaná. Když znova popadl dech, začalo mu docházet, že situace zrovna moc humorná není.

U přejezdu za zákrutou zahoukal vlak. Jeho záchrana, od které ho ale dělila hradba tří těl v úzkých dveřích čekárny.

„Tak navalíš ty prachy nebo si je máme najít sami? Nebo snad s náma chce kovbojíček strávit noc, do dalšího vlaku?“

Opravdu se mu nechtělo. Hlavou mu probíhaly všemožné plány, jak z toho ven, ale všechny byly spíš z oblasti sci-fi nebo by byly dobré jako námět na další díly Supermana.

Těsně před zastávkou se ozvalo houkání vlaku, které plynule přešlo do skřípění brzděných kol.

„Pravá náprsní kapsa u kabátu ...“ zasípěl tak nahlas, jak mu dovolily prsty, svírající celou dobu jeho krk. Byl to v ten okamžik ten nejlepší nápad, jaký mohl dostat.

Ve chvíli, kdy se ruka svírající balíček bankovek vítězoslavně vynořila z kabátu, povolily ostatní ruce své sevření a než Mik stačil otočit hlavu, zahlédl už jen tmavé siluety postav ve světle vlaku, jak mizí ve křoví.

Popadl bágel a po třech skocích už se za ním se syčením zavíraly dveře malého motoráčku.

„Tak to bylo s chlupem,“ zabrblal si pro sebe pod fousy, sotva dosedl na nejbližší sedadlo a po tváři se mu rozlil šťastný úsměv. Úsměv, který vzápětí přerostl v hlasitý upřímný smích, poutající pozornost zbývajících pěti pasažérů. Ale Mikovi to bylo v tu chvíli úplně jedno. Byl rád, že to dopadlo, jak to dopadlo a ne hůř. A navíc, při představě, jak si ti tři někde pod lampou dělí svazek zářivě barevných dolarovek s nápisem Zlatá horečka 2010, se prostě smíchu neubráníl.

Martin Šlápota - Šlápi

Trapsavec 2011